

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen - nummer arton

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer arton

Vi behandlar Abrams förbund och har ännu inte berört det inslag i Abrams profetia som har en direkt anknytning till inledningsverserna i Joels bok. Abrams profetia om 400 år av trældom tillsammans med Paulus 430 år frambringar den profetiska struktur som överensstämmer med de 1290 åren i Daniel 12:11. Profetian om 1290 år i vers elva utgör den omega-profetiska perioden i Abrams och Paulus linje om 430 år. Denna sanning är ett inslag i det som förseglas upp i den sista tiden och som skiljer de visa från de ogudaktiga.

Förbundet med omegaprofetian om 430 år var symbolen om ”fyra generationer”, vilken anger en nådatid för den nation som höll Guds utvalda folk i trældom. För Mose var det Egypten; för de etthundrafyrtiofyra tusen, som sjunger Moses sång, är det Förenta staternas historia från 1798 fram till söndagslagen. Förenta staterna, som i Uppenbarelseboken tretton framställs som ”vilddjuret från jorden”, börjar som ett lamm och slutar med att tala som en drake. Josef, en symbol för Lammet, representerar perioden av relativ fred i Egypten, till dess att en ny farao uppstod och trälldomen började. Således är den nation som döms i den fjärde generationen, vilken för Mose var Egypten, Förenta staterna. Kvarlevan döms vid söndagslagen, såsom förebildat genom plågorna som för hebreerna kulminerade med blod på deras dörrposter, och därefter med nationen Egypten vid Röda havet. Josef och Mose representerar en god farao och en ond farao, vilket för Förenta staterna först är lammet och sedan draken.

Abrams profetia om domen i det fjärde släktledet innefattade det faktum att nådatidens avslutning är progressiv, ty inom Mose uppfyllelse av Abrams profetia stängdes nådatiden inte bara för Egypten, utan det fanns ännu tid kvar för amoréerna att fylla måttet av sin nådatid — efter det att Egypten hade fyllt sitt. Röda havet var för Egypten vad söndagslagen är för Förenta staterna, och därefter kommer ”varje annat land på jorden” att ”följa Förenta staternas exempel”, såsom företrätt av amoréerna efter Egyptens avslutade nådatid.

Amoréerna är en av de tio stammar som i Abrams förbund betecknar världen från Egyptens flod till Babylons flod, och amoréerna representerar därför världens nationer, vilka som nationer avslutar sin individuella nådatid efter söndagslagen i Förenta staterna. Amoréerna är den bibliska symbolen för domen som avslutas över världen, och detta sker i tredje och fjärde led. Röda havet är symbolen för nådatidens slut för Förenta staterna, och amoréerna representerar nationerna som steg för steg avslutar sin nådatid till dess att människans nådatid avslutas. Därför är amoréerna en symbol för perioden från söndagslagskrisen vid Röda havet till östanvindens befrielse, då befrielsens väg öppnas för Guds folk.

Men Abrams profetia behandlar inte endast den fjärde generationen med Förenta staterna som Egypten och världen som amoreerna; än viktigare är att den placerar den generation av Guds folk som går över Röda havet som en "fjärde generation". När vi har tagit fram det vi kan ta fram ur förståelsen av "fyra generationer" i Abrams första steg av tre steg, kommer vi att behandla det andra och tredje steget i Abrahams förbund. Det andra steget är kapitel sjutton, och det tredje steget är naturligtvis kapitel tjugotvå.

I Daniel kapitel tolv identifieras tre profetiska tidsperioder, och de representerar alla profetisk tid som upphörde år 1844. Dessa tre perioder avförseglas i de yttersta dagarna, och dessa tre perioder representerar den kunskapsökning som kommer över Guds folk i de yttersta dagarna. Kristus, såsom mannen klädd i linne, framlägger den första av de tre profetiska tidsperioderna i vers sju, och därigenom identifierar Han sig med ängeln i Uppenbarelseboken tio, som inte står på vattnet utan på jorden och havet.

Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte upp sin hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet, han som har skapat himlen och det som är i den, och jorden och det som är på den, och havet och det som är i det, att tiden inte längre skulle vara. Uppenbarelseboken 10:5, 6.

I den sjunde versen i det tolfte kapitlet svär mannen i linnekläderna också vid Honom som lever i evighet.

Och jag hörde mannen, klädd i linnekläder, som stod ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever för evigt, att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Daniel 12:7.

Vi får genom inspirationen veta att samma profetiska linje som återfinns i Daniels bok tas upp i Uppenbarelseboken, och den milleritiska förståelsen är att dessa två framställningar är parallella avsnitt om Kristus. Kristus som Ängeln med den lilla boken, vilken i Uppenbarelseboken anger slutet på den profetiska tidens tillämpning år 1844, och Kristus som mannen klädd i linne i Daniels bok, vilken anger att när söndagslagen i Förenta staterna träder i kraft, skulle alla under i Daniels sista syn ha fullbordats. Inom denna heliga historia, som föregår söndagslagen och kulminerar i den, skulle Guds folk vara skingrat under en tidsperiod framställd genom symbolen 1260. Den skingringsperiod som föregår söndagslagen framställs i Uppenbarelseboken kapitel elva, där Mose och Elia dödas och ligger döda på gatan i tre och en halv dag, vilket är en symbol för 1260.

I vers sju fastslår mannen klädd i linne att när den heliga folkets makts skingring har fullbordat sina tre och en halv dagar, då skall de "underbara ting" som drabbar Guds folk i de sista dagarna vara fullbordade. Vi avslutade den förra artikeln med syster Whites kommentar till Sakarja kapitel tre. Den första meningen löd: "Sakarjas syn av Josua och Ängeln tillämpas med särskild kraft på Guds folks erfarenhet i den stora försoningsdagens avslutande scener." I kapitlet, och i syster Whites inspirerade kommentar över kapitlet, är de etthundrafyrtiofyrtusen de "män som man förundras över". De "under" i Daniels sista syn som fullbordas genom söndagslagen är de "under" som är förknippade med beseglingen av Guds folk.

Daniels tolfte kapitel ger det ljus som beseglar de etthundrafyrtiofyra tusen i de yttersta dagarna. Detta ljus framställs genom tre profetiska tidsperioder, vilka alla identifierades och fastställdes som sanning i milleriternas historia. De tre perioderna framläggs i tre verser och är tre pelare som bär upp sanningens struktur. Sanningens struktur upprätthålls genom en process i tre steg. Denna process i tre steg framställs inom avsnittet om nio verser (4–12) genom de tre verser som anger profetisk tid. Dessa tre profetiska tidsperioder, när de betraktas utifrån den grundläggande milleritiska förståelsen, frambringar tre symboliska perioder som definieras i överensstämmelse med den milleritiska förståelsen, men utan att tillämpa tidselementet.

De tre tidsperioderna återfinns i själva det skriftställe som definierar ”den process genom vilken profetian förseglas — och sedan öppnas”, där också den klassiska bibliska beskrivningen av en trefaldig prövningsprocess ingår. De nio verser som börjar med att Daniel får befallningen att försegla sin bok, är just de verser där de tre tidsperioderna framställs, och i dessa nio verser uttrycks den reningsprocess som fullbordas när sanningen öppnas som ”renas, göras vita och provas”. De tre tidsperioderna i de tre verserna utgör kunskapens tillväxt, vid ändens tid, i de yttersta dagarna, och representerar den slutliga prövnings- och förseglingsprocessen för Guds förbundsfolk. Det är i den historien som de symboliska ”undren” som drabbar Guds folk i de yttersta dagarna framställs. Vänligen läs detta stycke igen.

De tre tidsperioderna, i de tre verserna i avsnittet om nio verser, representerar höjdpunkten i Daniels bok, och den höjdpunkt som där framställs är höjdpunkten i den inre profetiska linjen; det är berättelsen om hur en sten ”huggs” ut ur ett berg, utan händer, vilket är kvarlevans berättelse. Denna inre linje framställs i kapitel tio och tolv, och höjdpunkten i den yttre profetiska linjen finns i de avslutande verserna i kapitel elva och de första verserna i Daniel tolv.

Dessa tre tidsperioder utgör också höjdpunkten i synerna i både Ulai- och Hiddekel-flodens vittnesbörd, och de tre verserna innefattar en profetisk tidsperiod som representerar den kulminerande uppfyllelsen av förbundets tidsprofetia, vilken har både Abram och Paulus som vittnen. Jesus, såsom mannen klädd i linne, är i vers sju gående på vattnet. I vers elva står två röster, som också är Kristi röst, Abram och Paulus, för att vittna. I vers tolv framställs historien om beseglingen av Guds folk, ty de etthundrafyrtiofyra tusen är jungfrur, och jungfrur erfar liknelsen om de tio jungfrurna, och välsignelsen i vers tolv vilar över dem som väntar. De som väntar i liknelsen, och som är ”välsignade”, är de som mottar den klädnad som tillåter dem att gå in till bröllopet när dörren stängs.

I vers sju går Jesus på vattnet, vilket framkallar fruktan, men Petrus beslutar sig för att tro och börjar gå och ge Gud ära; men Petrus är ofta en symbol för båda klasserna, och härligheten vänds tillbaka till fruktan, när hans domstid hade kommit. Den första perioden, som återfinns i vers sju, representerar den första ängelns budskap. Jesus är på vattnen, en symbol för fruktan och den första ängeln. Därefter identifierar Jesus en period då han skall förhärliga sitt folk före domen över söndagslagen. Alla tre elementen i de tre änglarnas budskap finns inom vers sju, ty vers sju är den första av tre verser som representerar de tre änglarna.

Vers elva ger en "fördubbling" genom sitt omega-vittnesbörd till alfa-rösterna från Abram och Paulus. Deras "fördubblade" röster förenas för att framlägga förbundstidens profetia, och vers elva uppfyller profetian såsom omega genom att identifiera den profetiska period som avslutas med Babylons fall år 1798, och typifierar därmed Babylons fall när Mikael träder fram i de yttersta dagarna. I vers elva har vi en fördubbling av profeter, och en period som representerar två Babylons fall, och således representerar det andra ängelns budskap som förkunnade att: "Fallet, fallet är Babylon."

Vers sju är den förste ängelns budskap, och vers elva är den andre ängelns budskap, och vers tolv, som är Daniel 12*12 eller Daniel 144, handlar om åtskillnaden mellan de visa och de fåvitska, vilken fullbordas i domsprocessen som avslutas med karaktärens uppenbarelse i domens kris. Vers tolv är den tredje ängelns budskap, vilket identifierar hur världen delas i två klasser, och motsvarigheten till den tredje ängelns yttre framställning av just denna uppdelning är den tredje ängelns inre uppdelning, representerad i vers tolv. Vers sju, elva och tolv är de tre änglarnas budskap, och verserna är det ljus som öppnas i de yttersta dagarna. Att dessa tre verser öppnas i de yttersta dagarna står i överensstämmelse med Uppenbarelsboken kapitel tio.

Kristus som den mäktige ängeln, liksom Lejonet av Juda stam i kapitel tio, ropade som ett "lejon", och hans rytande frambringade sju åskor som förseglades, såsom i Daniels tionde kapitel. De är parallella avsnitt. Av denna anledning är de tre tidsperioderna i kapitel tolv också de sju åskorna i Uppenbarelsboken tio.

De "sju åskorna" är helt enkelt ett annat uttryck för Kristus såsom Alfa och Omega, ty den primära symboliken i de "sju åskorna" är att de representerar en "framställning av händelser" som ägde rum från 1798 till 1844 och som upprepas i "framtida händelser" som "skall uppenbaras i sin ordning" i de etthundfyrtyofyratusens historia. De "sju åskorna" är därför en symbol för Alfa och Omega, som också är begynnelsen och änden, den förste och den siste, grunden och templet, hörnstenen och slutstenen — de sju åskorna.

Ljuset från de tre symboliska tidsperioderna i Daniel tolv måste stämma överens med ljuset från de sju tordönen, ty de utgör samma profetiska linje. I den första perioden lyfter Kristus båda händerna mot himlen, såsom han i Uppenbarelsboken tio gör med en hand. I Uppenbarelsboken tio blir hans hand symbolen för slutet på tillämpningen av profetisk tid och markerar övergången från profetiska tidsperioder till enbart profetiska perioder. Denna övergång i den huvudsakliga profetiska regel som användes av milleriterna förebildades av den stora övergången från bokstavligt till andligt på Kristi tid.

Aposteln Paulus uppväcktes för att fastställa den huvudsakliga profetiska regel som är förbunden med den profetiska linjen hos ett utvalt folk. Redan vid det andliga Israels allra första början fastställs en huvudsaklig profetisk regel som omdefinierar själva förbundet. Från och med då innebar det att vara ett Abrahams barn att vara ett Abrahams barn genom tro, inte genom blod. Denna profetiska princip fastställdes i första hand genom Paulus penna, vilken i detta avseende var en förebild för Kristus i Uppenbarelsboken kapitel tio, då den profetiska tillämpningen av tid förändrades och avslutades år 1844.

Förbundet med mänskligheten representeras av regnbågen, och Noas ark representerar en tidsperiod, före och efter floden, då det inte fanns något tydligt identifierat utvalt folk. Abrahams kallelse representerade en stor och betydelsefull förändring i Guds profetiska relation till mänskligheten. Det förbund som slöts med Abraham representerade en stor förskjutning i förbundshistoriens linje, och därigenom förebildade det den stora övergången från bokstavligt till andligt på Paulus dagar, och från tidsmässig tillämpning till ingen tidsmässig tillämpning år 1844.

Det första skiftet i Guds förbund med mänskligheten var trädgården, och den tydligt uttalade förändringen var begränsningarna beträffande livets träd, och den medförde också en förändring av klädedräkten, från andligt ljus till bokstavlig lammskinnsklädsel. Nästa stora skifte i förbundshistorien är floden, vilken Noa representerar, liksom Adam gjorde i det första stora förbundsskiftet. Därefter kommer skiftet till ett utvalt folk med Abram, vilket ledde till Mose, som introducerar den profetiska principen att en dag representerar ett år. Den principen är giltig fram till 1844, då ännu ett stort förbundsskifte ägde rum. Vid förbundshistoriens stora epoker sker alltid ett betydande skifte i en princip i Guds profetiska ord. Det skiftet under de etthundrafyrtiofyra tusendes historia är att Alfa Omega är Sanningen. Alfa och omega är den princip enligt vilken slutet alltid illustreras genom början i Guds ord. Till denna princip om alfa och omega är den trefaldiga strukturen i det hebreiska ordet ”sanning” knuten.

Det stora profetiska skiftet under kvarlevans historia framställs direkt i var och en av de stora förbundshistorierna, och likaså i andra sanningslinjer. Den ”nyckel” som läggs på Eljakim i Jesaja 22:22 är samma nyckel som gavs åt Petrus i Pänium i Matteus sexton. Den nyckeln ges åt den filadelfiska församlingen, och det var William Miller som fick den nyckel som gjorde det möjligt för honom att knyta an till principen en dag för ett år, vilken hade nedtecknats av Mose under Moses historia, som förebildade milleriternas historia. Millers förbindelse med Moses profetia framställdes genom Paulus förbindelse med Abrams profetia. Och varför skulle inte Miller knyta an till Mose? Moses frälsning i en ark hade knutit an till Noas frälsning i en ark för att sammanbinda båda förbunden. De skiften i profetisk tillämpning som börjar i Eden identifierar att en stor uppenbarelse av profetiskt ljus är utmärkt i historien om det slutliga förbundsfolket — de etthundrafyrtiofyra tusen. Jag hävdar att det stora profetiska skiftet framställs genom de sju tordönen, vilka är direkt förbundna med de tre tidsperioderna i Daniel kapitel tolv, och dessa känns endast igen när principerna om alfa och omega tillämpas i en rad på rad-tillämpning som vilar på sanningens trestegsstruktur.

I de verser som omedelbart föregår tillkännagivandet att ”tiden inte längre är”, introducerade Kristus de sju åskorna, vilka, liksom sanningarna i Daniel tolv, blev förseglade. Sammanhanget för mannen i linnekläder som räcker upp båda händerna i kapitel tolv är uppenbarandet av Daniels bok, och sammanhanget för Kristus, Lejonet, i Uppenbarelsesboken tio är förseglingen av de sju åskorna. Syster White sammanför förseglingen av de sju åskorna med förseglingen av Daniels bok.

”Sedan dessa sju åskor hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes, liksom till Daniel beträffande den lilla boken: ’Försegla det som de sju åskorna har talat.’ Dessa avser framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 971.

De sju tordnen definieras av Uppenbarelsboken tio och Profetians Ande samt av milleriternas historia från 1840 till och med 1844, vilken upprepas i historien om de etthundrafyrtiofyra tusen. I samma avsnitt sägs: ”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju tordnen var en skildring av händelser som skulle äga rum under den förste och den andre ängelns budskap. Det var inte bäst för folket att känna till dessa ting, ty deras tro måste nödvändigtvis prövas. I Guds ordning skulle de mest underbara och långtgående sanningar förkunnas.” Milleriterna förstod inte att de skulle ställas inför två besvikelser, ty deras brist på förståelse var avsedd att pröva dem. Milleriterna anade inte några ”långtgående sanningar”, vilket vill säga att de inte väntade sig några ”stora profetiska skiften” i förbundshistorien.

Även om det ”inte var bäst för” milleritrörelsens ”folk att känna till dessa ting”, prövas de etthundrafyrtiofyratusen genom samma historia, men inte genom att i oskuld missförstå historien, utan genom att inte förstå en historia som ni är förpliktade att känna till. Det är samma prov, endast omvänt. Johannes i Uppenbarelsboken tio representerar först och främst de etthundrafyrtiofyratusen och endast i andra hand milleritrörelsen med den första och den andra ängeln. Detta blir tydligt när man ser att Johannes i förväg underrättas, innan han äter den lilla boken, om att den skulle vara söt och därefter bitter. Det var inte bäst för milleriterna att veta vad detta betydde, men Johannes representerar ett folk som i förväg vet vad som sker när milleriterna åt den lilla boken.

Och jag gick fram till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla bokrullen. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla bokrullen ur ängelns hand och åt upp den; och i min mun var den söt såsom honung; och så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter.
Uppenbarelsboken 10:9, 10.

Johannes underrättas i förväg om den bittersöta erfarenheten från 1840 till 1844, den historia som framställs i kapitel tio. Denna erfarenhet, så tydligt skildrad i verserna nio och tio, identifieras också klart i verserna två till fyra.

Och han hade i sin hand en liten bokrulle, öppen; och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden. Och han ropade med hög röst, såsom ett lejon ryter; och när han hade ropat, lät de sju åskorna höra sina röster. Och när de sju åskorna hade låtit höra sina röster, var jag i begrepp att skriva; och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Försegla det som de sju åskorna har talat, och skriv det inte. Uppenbarelsboken 10:2–4.

De ”sju åskorna” representerar ”en framställning av händelser” som skulle äga rum under den första och den andra ängeln, och även ”framtida händelser som skall uppenbaras i sin ordning”. De ”sju åskorna” representerar sanningen att milleriternas historia upprepas i de etthundrafyrtiofyratusendes historia, och de sanningar som blev upplåtna vid ändens tid från år 1798 och framåt, representerar en upplåtelse av sanning i Guds folks yttersta dagar. Jesus i Uppenbarelsboken tio står i samklang med Jesus i Daniel tolv. I båda avsnitten framställs förseglingen och upplåtelsen av prövande sanning i de yttersta dagarna.

Någon skulle kunna hävda att Jesus talar i vers sju, men att Gabriel talar till Daniel i vers elva och tolv; men det kan också förstås som att Jesus talar i alla tre avsnitten. Oavsett vilken sida man intar i frågan, är det Kristi röst som talar genom Daniel, och de tre profetiska tidsperioderna i kapitel tolv är Kristi ord, och Han framställer de tre perioderna i sanningens struktur. Alla tre perioderna är förseglade och gör dem till en trefaldig symbol.

Vers sju behandlar fullbordandet av underverken och identifierar Kristi slutliga verk i det Allraheligaste, då Han utplånar den etthundrafyrtiofyratusens synder och beseglar dem. Den första versen identifierar ”undren”, och den sista av de tre verserna identifierar också ”undren” som dem som är saliga för att de väntar och erfar en första besvikelse. Tidsperioden i mitten identifierar mänsklighetens uppror under söndagslagens kris, samtidigt som den också anger den period som leder fram till söndagslagen som en förberedelse för de etthundrafyrtiofyratusen. Alla verserna identifierar direkt ”vad som skall vederfaras” Daniels folk ”i de yttersta dagarna”. Alla tre verserna talar om temat reningen av de etthundrafyrtiofyratusen. Den första perioden svarar mot den tredje perioden, och den mellersta perioden representerar hela världens uppror, medan de marscherar mot Harmagedon.

Om dessa tre perioder också är de sju åskorna, då måste de tre verserna identifiera ”framtida händelser, som skall bli [uppenbarade] i sin ordning”, och dessa ”framtida händelser” skulle stå i samklang med ”skildringen av de händelser som ägde rum under den första och den andra ängeln” från 1840 till 1844. Det finns flera sanningar som denna rörelse har tagit emot, vilka tydligt skiljer sig från pionjäernas förståelse, och ändå överensstämmer alla dessa sanningar med pionjäernas förståelse. Det har skett en betydande profetisk förskjutning från milleriterna till nu. Dag-år-principen är det klassiska exemplet, men det finns också andra. Ett exempel på en betydande profetisk förskjutning framträder i samband med de sju åskorna.

Efter att Johannes i den sista versen av kapitel tio fick veta att han åter måste profetera, och därigenom underströks att historien i kapitel tio representerade både milleriternas rörelse och de etthundrafyrtiofyra tusen, fick han en mätstång för att mäta templet, men han blev tillsagd att lämna förgården utanför.

Och jag fick en rörstav lik en mätkäpp; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Men den yttre förgården till templet skall du lämna åsido och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtyotvå månader. Uppenbarelseboken 11:1, 2.

När Johannes mäter templet efter 1844 får han befallning att lämna hedningarna åsido, vilka framställs som förgården. Denna illustration år 1844 angav att Gud just hade utvalt en ny förbundsbrud, och därefter gjordes en åtskillnad mellan Hans brud och förgården. Syster White är tydlig med att förgården representerar hedningarna och att templet är Guds utvalda folk; läs bara kapitlet ”Den yttre förgården” i Messias.

Johannes illustrerar milleriterna, som år 1844 just hade blivit Guds utvalda folk. En åtskillnad gjordes mellan milleriterna, som just hade upplevt det bittersöta budskapet, och resten av den bekännande kristna världen, framställd som hedningar.

Grunden lades från 1840 fram till den första besvikelsen, och templet fullbordades under förkunnelsen av Midnattsropet. Därefter kom den stora besvikelsen, och Johannes får befallningen att resa sig och mäta, men att lämna hedningarna utanför. Johannes åskådliggör domens öppnande, och av denna anledning tillämpar inspirationen i verserna Johannes mätande som symbolen för undersökande domen. Det vi just har framställt om Johannes som en symbol för mätandet står i överensstämmelse med den typiska adventistiska förståelsen, men i denna rörelse skedde en genomgripande förändring i förståelsen av symbolen.

I överensstämmelse med den milleritiska förståelsen kom vi att inse att det inom milleriternas historia, sådan den framställs genom Johannes i kapitel tio, också fanns en förutsägelse om en parallell rörelse som skulle bli de etthundrafyrtiofyra tusen. Vi insåg att om man tog måtten från den milleritiska historien och lämnade hedningarnas tid åsido, kunde man se just det tempel som Johannes mätte.

Vi kom att se den ena 2520-åriga tidsprofetian sluta år 1798 och den andra år 1844 och därmed uppenbara en fyrtiosexårig period under vilken Kristus byggde det milleritiska templet. Johannes identifierade förgården som hedningarna, och det finns en profetisk ”hedningarnas tider”.

Och de skall falla för svärdsegg och föras bort som fångar till alla nationer; och Jerusalem skall bli nedtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider är fullbordade. Lukas 21:24.

Hedningarnas ”tider” står i plural och representerar de två perioder under vilka både det bokstavliga och det andliga Israel blev nedtrampat. Den sista av de två nedtrampningarna under hedendomen, följd av påvedömet, slutade 1798. Trots vad som än må påstås upphörde ”hedningarnas tider” år 1798, i och med den första ängelns ankomst. Johannes skulle börja mäta år 1798, och ingenting dessförinnan. Han placerades i 1844 års historia, så att utelämna den period som slutade 1798 var att utelämna förgården, och därigenom uppenbarar du de fyrtiosex åren då det milleritiska templet uppbyggdes av Förbundets Budbärare. Många besläktade sanningar härleds ur denna tillämpning, men jag använder helt enkelt detta som ett exempel på ljus som skiljer sig från pionjärernas förståelse, men som är ljus som inte motsäger de ursprungliga sanningarna, utan inte längre tillämpar tid.

Den särskilda sanningen erkändes före 11 september, men blev i själva verket djupt grundad efter 11 september. Sanningen om att Johannes mäter templet kan inte skiljas från de sju åskorna, ty det är samma avsnitt. Det finns en sanning om tillämpningen av de sju åskorna som var förseglad fram till den period då ”undren” i Daniel kapitel tolv fullbordas. Tillämpningen av de ”sju åskorna” som blev avförseglad efter juli 2023 överensstämmer fullkomligt med, eller snarare kompletterar på ett djupgående sätt, de tre verserna i Daniel tolv.

Syster White använder ordet komplement, inte ordet komplimang, för att beskriva relationen mellan Daniels och Uppenbarelseboken. Komplement, som betyder ”att fullkomna”, är vad de två profetiska böckerna gör för varandra. De sju åskorna, när de förseglas upp i Daniel kapitel tolv efter juli 2023, fullkomnar budskapet där. Det som öppnar de sju åskorna är principen om alfa och omega i förening med sanningens struktur.

Hedningarnas ”tider” uppfylldes år 1798 och representerar två perioder om 1260 år, då först hedendomen och därefter påvedömet trampade ned helgedomen och hären. När vi mäter templet skall vi lämna förgården utanför, och förgården sträcker sig fram till 1798, men efter 1844 är tiden inte längre. I dag representerar de 1260 åren helt enkelt en tidsperiod som identifierar åtskillnaden mellan templet och förgården. Av denna anledning fullbordades nedtrampandet från den 18 juli 2020 till juli 2023. Att i dag mäta templet, i förening med de sju tordönen som representerar en avgränsning av händelser som ägde rum under den första och den andra ängelns budskap, är det arbete som tilldelats Johannes. ”Vårt stora verk” är att ”sammanföra” de tre änglarnas budskap och därigenom identifiera ett profetiskt verk som inte hade utförts i den tidigare förbundshistorien och som mycket sällan utförs ens nu. När vi lämnar förgården utanför, som representerar hedningarnas tider, lämnar vi de 1260 åren av påvlig förföljelse utanför, vilka slutade vid ändens tid år 1798.

Det tempel som uppfördes under fyrtiosex år i Milleriternas historia identifierar ett tempel som uppförs från juli 2023 fram till strax före söndagslagen. Denna historia är perioden för de sju tordönen, ”framtida händelser”, som ”skall”, inte möjligen skall, ”uppenbaras i sin ordning”.

När vi sammanför den första ängelns historia med den andres, finner vi att historien börjar med en alfa-besvikelse och slutar med en omega-besvikelse. När vi bringar de profetiska vägmärkena i den första ängelns historia från 1840 till den 19 april 1844 i samklang med vägmärkena för den andre ängeln, som anlände vid den tiden och fortsatte till den tredje ankomst den 22 oktober 1844, har vi två perioder som båda börjar och slutar med en ängels ankomst. Historien från den första till den andre åskådliggör historien från den andre till den tredje.

Ett profetiskt vittnesbörd om att detta är en giltig tillämpning återfinns i tillämpningens alfa och omega. Två parallella linjer, tillämpade tillsammans, och början och slutet på båda linjerna identifierar ankomsten av en ängel. När de sedan förenas rad på rad till en enda linje, markerar början den första besvikelsen och slutet markerar den stora besvikelsen. Ett ytterligare bevis återfinns i principerna om alfa och omega, vilka identifierar slutet som större än början. En alfa-besvikelse som slutar med den stora omega-besvikelsen identifierar det mindre och det större elementet i alfa och omega.

När vi börjar vid den 19 april 1844 (den andra ängelns ankomst, som leder till den tredje ankomst den 22 oktober 1844), och vi sedan också börjar den andra linjen den 11 augusti 1840, vilken slutar den 19 april 1844, finner vi att besvikelsen den 19 april 1844 är både alfa och omega i den profetiska linje som frambringas genom att sammanföra den första och den andra ängelns profetiska linje.

Vid periodens slut har du den tredje ängeln som anländer tillsammans med den andra ängeln och därmed förebildar 11 september samt den mäktige ängelns två röster i Uppenbarelseboken kapitel arton. De två rösterna är både den andra och den tredje ängelns budskap, och dessa två änglar berörde varandra den 22 oktober 1844, och de möts åter när de två historierna förs samman rad på rad. När de förs samman på detta sätt representerar de historien från den första besvikelsen till den stora besvikelsen, och vägmäret mitt i den historien under milleriternas tid var lägermötet i Exeter, där två klasser av tillbedjare blev uppenbarade, vilka representerar de fåvitska jungfrurnas uppror i

liknelsen, och som identifierar det mellersta vägmärket som uppror.

De sju tordönen representerar historien om den förste och den andre ängelns budskap, sammanförda rad på rad, vilket därefter identifierar en historia från den första besvikelsen till den stora besvikelsen i de etthundrafyrtiofyrtusens historia. Förståelsen av vad denna historia profetiskt representerar överensstämmer fullständigt med det budskap som i Daniel tolv framställs såsom förseglat intill ändens tid.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel, men jag kommer här att lämna den del av Daniels sista syn som endast behandlar Daniels framställning av Guds folk i de yttersta dagarna. Lägg märke till, i sammanhanget av principen om det första omnämnandet, att Daniel i vers ett tillhör en grupp som förstår synen. Det första som nämns i synen är en framställning av Daniel som en av de visa som förstår, och de sista nio verserna handlar helt om de visa som förstår på den tjugoandra dagen.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev ett ord uppenbarat för Daniel, som kallades Beltesassar; och ordet var sant, men den bestämda tiden var lång. Och han förstod ordet och hade insikt i synen.

På den tiden sörjde jag, Daniel, i tre fulla veckor. Jag åt inget ljuvligt bröd, och varken kött eller vin kom i min mun, och jag smorde mig inte alls, förrän tre hela veckor hade gått till ända. Och på tjugofjärde dagen i första månaden, när jag var vid stranden av den stora floden, som är Hiddekel, lyfte jag upp mina ögon och såg, och se,

en man klädd i linne, vars höfter var omgjordade med fint guld från Ufas. Hans kropp var också såsom beryll, och hans ansikte såsom blixstens sken, och hans ögon såsom eldslågor, och hans armar och hans fötter till färgen såsom glänsande koppar, och hans ords röst såsom en myckenhets röst.

Och jag, Daniel, såg ensam synen; männen som var med mig såg inte synen. Men en stor bävan föll över dem, så att de flydde och gömde sig. Därför blev jag lämnad ensam, och jag såg denna stora syn; och ingen kraft blev kvar i mig, ty min fågning förvandlades i mig till förgängelse, och jag behöll ingen styrka.

Men jag hörde ljudet av hans ord; och när jag hörde ljudet av hans ord, föll jag i djup sömn med mitt ansikte mot marken. Och se, en hand rörde vid mig och hjälpte mig upp på mina knän och på mina händers handflator. Och han sade till mig,

O Daniel, du högt älskade man, förstå de ord som jag talar till dig och stå upprätt; ty till dig är jag nu sänd.

Och när han hade talat detta ord till mig, stod jag där skälvande. Då sade han till mig,

Frukta inte, Daniel, ty från den första dag då du vände ditt hjärta till att förstå och ödmjuka dig inför din Gud, blev dina ord hörda, och jag har kommit för dina ords skull. Men fursten över Persiens rike stod mig emot i tjugo dagar; men se, Mikael, en av de förnämsta furstarna, kom till min hjälp, och jag blev kvar där hos Persiens kungar.

Nu har jag kommit för att låta dig förstå vad som skall vederfaras ditt folk i de yttersta dagarna; ty synen gäller ännu många dagar.

Och när han hade talat sådana ord till mig, vände jag mitt ansikte mot jorden och blev stum. Och se, en som liknade en människoson rörde vid mina läppar; då öppnade jag min mun och talade och sade till honom som stod inför mig,

O, min herre, genom synen har mina kval kommit över mig, och jag har inte behållit någon kraft. Ty hur skulle denne min herres tjänare kunna tala med denne min herre?

Ty när det gäller mig vek all kraft genast ifrån mig, och ingen andedräkt blev kvar i mig. Då kom åter en som liknade en människa och rörde vid mig, och han stärkte mig och sade:

O du högt älskade man, frukta inte: frid vare med dig; var stark, ja, var stark. Och när han hade talat till mig, blev jag styrkt och sade: Min herre må tala, ty du har styrkt mig. ...

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid: många skall fara hit och dit, och kunskapen skall ökas.

Och jag, Daniel, såg, och se, där stod två andra, den ene på denna sida om flodens strand och den andre på den sidan om flodens strand. Och en sade till mannen som var klädd i linnekläder, han som var ovanför flodens vatten: Hur länge skall det dröja till slutet på dessa underbara ting?

Och jag hörde mannen som var klädd i linne, han som var ovanför flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever i evighet att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta vara fullbordat.

Och jag hörde, men jag förstod inte. Då sade jag: O, min Herre, vad skall slutet bli på detta?

Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty orden skall hållas tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall renas och göras vita och luttras; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå.

Och från den tid då det dagliga offret avskaffas och förödelsens styggelse sätts upp, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar.

Salig är den som väntar och når fram till de tusen tre hundra trettiofem dagarna.

Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände. Daniel 10:1–18; 12:4–13.